

geboden, in gezamenlijk overleg geconcludeerd dat een lichamelijk onderzoek geen toegevoegde waarde zou hebben. De verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft daarnaast genoegzaam gemotiveerd dat de artsen van het Uvw bekend waren met het klinisch beeld, zoals dat uit de in beroep overgelegde medische informatie van de behandelaars van appellante naar voren kwam, en dat mede gelet op het gevoerde beleid – waarbij appellante onbelast diende te blijven bewegen – er geen aanleiding is voor het standpunt dat de belastbaarheid door onvolledig medisch onderzoek onjuist is ingeschat.

4.5.1. De verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft genoegzaam gemotiveerd – en door appellante is in hoger beroep als zodanig ook niet bestreden – dat er zich tussen 15 mei 2020 en 2 juni 2020 geen relevante wijziging in de belastbaarheid van appellante heeft voorgedaan, zodat het medisch oordeel dat appellante per 15 mei 2020 in staat was haar arbeid van secretaresse te verrichten ook geldt per 2 juni 2020. De Raad ziet in hetgeen appellante heeft aangevoerd – als ook in het in hoger beroep ingebrachte expertiserapport van 7 juni 2022 van verzekeringsarts Sprenkels – geen aanleiding te twifelen aan de juistheid van dit standpunt van de verzekeringsarts bezwaar en beroep.

4.5.2. Verzekeringsarts Sprenkels acht appellante op 2 juni 2020 meer beperkt op de punten zitten (licht beperkt, kan ongeveer een uur achtereen zitten met als toelichting: geen gedwongen zithouding en daarna vertreden) en zitten tijdens het werk (licht beperkt, kan zo nodig gedurende het grootste deel van de werkdag zitten (niet meer dan 8 uur). In reactie hierop heeft de verzekeringsarts bezwaar en beroep terecht aangegeven dat in de functie van secretaresse onbeperkt kan worden vertreden en zitten afgewisseld kan worden met staan en lopen. In hetgeen appellante heeft aangevoerd ziet de Raad geen aanleiding dit gemotiveerde standpunt van de verzekeringsarts bezwaar en beroep niet te volgen. De Raad wijst er op dat appellante blijkens de gedingstukken bij haar voormalige werkgever beschikte over een zit/sta bureau. Voor zover de belastbaarheid in het werk bij de voormalige werkgever tijdens de door appellante genoemde informatieavonden en de (meer dan twee uur durende) vergaderingen zou worden overschreden, heeft het Uvw deze specifieke taakbelasting op grond van artikel 19, vijfde lid van de ZW als bijzonder en verzwarend aspect

terecht buiten beschouwing gelaten. Voor de door appellante geclaimde verdergaande beperkingen, waarbij zij (onder meer) minimaal die keer per dag een half uur liggend zou moeten rusten, als ook voor de gestelde urenbeperking van vier uur per dag, zijn door het Uvw en door verzekeringsarts Sprenkels geen aanknopingspunten gevonden.

4.5. Uit 4.2 tot en met 4.5.2 volgt dat het beroep, voor zover gericht tegen het bestreden besluit 2, niet slaagt.

5. Voor een veroordeling in de proceskosten bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Centrale Raad van Beroep

- verklaart het hoger beroep tegen de aangevallen uitspraak niet-ontvankelijk;
- verklaart het beroep tegen het besluit van 17 september 2021 ongegrond.

Arbeidsongeschiktheid

123

UWV heeft voldoende gemotiveerd dat van een fysiek spreekuur kon worden afgezien

Centrale Raad van Beroep
16 maart 2023, nr. 22/1429 WIA,
ECLI:NL:CRVB:2023:485
(Dompeling)
Noot E. van den Bogaard

Telefonisch spreekuur. Datum in het verleden. Nadien toegenomen klachten.

[Wet WIA art. 5, 6]

Samenvatting: Het medisch onderzoek is voldoende zorgvuldig, ook al is appellant niet op een spreekuur gezien. De verzekeringsarts heeft appellant gesproken op een telefonisch spreekuur en de verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft appellant gesproken op een telefonische hoorzitting. De verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft inzichtelijk gemotiveerd waarom is afgezien van een fysiek spreekuur. Het ging om een beoorde-

ling van een datum in geding in het verleden waarbij nadien een toename is opgetreden van de psychische en fysieke klachten. Er was voldoende (medische) informatie aanwezig. Voor de beoordeling van de beperkingen op de datum in geding, 5 april 2017, was er uit zorgvuldigheidsoverwegingen geen noodzaak tot het oproepen van appelland voor een fysiek spreekuur in 2020.

Uitspraak op het hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank Limburg van 11 april 2022, 21/251 (aangevallen uitspraak), tussen:

[appelland] te [woonplaats] (appelland)
de Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (Uwv)

Procesverloop

Namens appelland heeft mr. M.A. van de Weerd, advocaat, hoger beroep ingesteld.

Appelland heeft medische stukken ingediend.

Het Uwv heeft een verweerschrift ingediend.

Het Uwv heeft een rapport van een verzekeringsarts bezwaar en beroep van 31 januari 2023 ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 2 februari 2023. Appelland is verschenen, bijgestaan door mr. Van de Weerd. Het Uwv heeft zich laten vertegenwoordigen door P.J.C.H. Coenen.

Overwegingen

1.1. Appelland is laatstelijk werkzaam geweest als algemeen medewerker/sportparkbeheerder voor 36 uur per week. Op 8 april 2015 heeft appelland zich ziek gemeld. In een beslissing op bezwaar van 2 september heeft het Uwv de intrekking van de uitkering op grond van de Ziektewet (ZW) per 7 mei 2016 gehandhaafd. In het kader van de hoger beroepsprocedure tegen deze beslissing heeft de door de Raad ingeschakelde deskundige verzekeringsarts

R. Ouwens op 15 januari 2020 gerapporteerd. De deskundige heeft de door de verzekeringsarts vastgestelde beperkingen onderschreven. Op 6 maart 2020 heeft het Uwv een gewijzigde beslissing op bezwaar genomen inhoudend dat appelland vanaf 7 mei 2016 nog steeds recht heeft op een ZW uitkering omdat een van de drie geselecteerde functies bij nader inzien niet passend was, waarna appelland het hoger beroep heeft ingetrokken. In het kader van een aanvraag op grond van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen

(Wet WIA) heeft een verzekeringsarts appelland op 11 mei 2020 op een telefonisch spreekuur gesproken. Op basis van het telefonisch spreekuur en de beschikbare medische informatie heeft de verzekeringsarts vastgesteld dat bij appelland in 2016 en 2017 diverse medische aandoeningen zijn vastgesteld en dat in verband daarmee zijn beperkingen vastgelegd in de Functionele Mogelijkhedenlijst (FML) van 4 juli 2016. Deze FML was in het kader van een eerstejaars ziekwetbeoordeling opgesteld. Deze beperkingen hebben standgehouden in de beroeps- en hoger beroepsprocedure. De destijds aangegeven beperkingen zijn volgens de verzekeringsarts ook van toepassing voor de WIA-beoordeling per datum einde wachttijd, 5 april 2017. Deze beperkingen zijn neergelegd in een FML van 13 mei 2020.

1.2. Een arbeidsdeskundige heeft vastgesteld dat appelland niet meer geschikt is voor het laatstelijk verrichte werk. Er zijn voorbeeldfuncties geselecteerd en op basis van de drie functies met de hoogste lonen is de mate van arbeidsongeschiktheid vastgesteld op nihil.

1.3. Bij besluit van 2 juni 2020 heeft het Uwv geweigerd aan appelland met ingang van 5 april 2017 een WIA-uitkering toe te kennen, omdat hij met ingang van die datum minder dan 35% arbeidsongeschikt is.

1.4. Het Uwv heeft het bezwaar van appelland tegen het besluit van 2 juni 2020 bij besluit van 14 januari 2021 (bestreden besluit) ongegrond verklaard. Aan het bestreden besluit ligt een rapport van een verzekeringsarts bezwaar en beroep van 6 januari 2021 en een rapport van een arbeidsdeskundige bezwaar en beroep van 8 januari 2021 ten grondslag.

2. De rechtbank heeft het beroep van appelland tegen het bestreden besluit ongegrond verklaard. Hiertoe heeft de rechtbank overwogen dat het onderzoek van het Uwv zorgvuldig is. De rechtbank is verder van oordeel dat er geen grond is om het medisch rapport van de verzekeringsarts bezwaar en beroep voor onjuist te houden. Uit zijn rapport van 6 januari 2021 blijkt dat de fysieke en psychische klachten van appelland kenbaar in de herbeoordeling zijn betrokken. De verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft volgens de rechtbank terecht geen aanleiding gezien voor het aannemen van meer dan wel andere beperkingen. De rechtbank volgt de conclusie van de verzekeringsarts bezwaar en beroep dat uit het rapport van Ergatis van 15 januari 2020 kan worden opge-

maakt dat verzekeringsarts Ouwens geen aanleiding heeft gezien voor een wezenlijk andere beoordeling van de belastbaarheid dan zoals is vastgelegd in de FML van 4 juli 2016. De rechtbank is van oordeel dat appelland met de door hem in beroep overgelegde medische informatie niet aannemelijk heeft gemaakt dat de verzekeringsarts bezwaar en beroep een onjuist beeld heeft gehad van zijn fysieke en psychische gezondheidstoestand op de datum in geding.

3.1. Appelland heeft in hoger beroep aangevoerd dat de datum in geding weliswaar 5 april 2017 is, maar dat de onderzoeken in 2020 alleen telefonisch hebben plaatsgevonden. Deze wijze van onderzoek acht appelland onvoldoende om een juist beeld van zijn medische situatie te krijgen. In de FML zijn onvoldoende beperkingen aangenomen. Er is sprake van PTSS en ernstig depressieve episodes waarvoor hij nog steeds onder behandeling is. Appelland is al zeer lang bekend met deze klachten en hij heeft er op gewezen dat zijn klachten al eerder dan in 2018 sterk zijn verslechterd. Omdat is vastgesteld dat zijn situatie achteruit is gegaan, meent appelland dat er aanleiding is voor twijfel aan de conclusies van de verzekeringsarts bezwaar en beroep. Appelland heeft de Raad daarom verzocht een deskundige te benoemen.

3.2. Het Uwv heeft de Raad verzocht de aangevalen uitspraak te bevestigen.

4. De Raad komt tot de volgende beoordeling.

4.1. Van gedeeltelijke arbeidsongeschiktheid van een verzekerde is op grond van artikel 5 van de Wet WIA sprake als hij als rechtstreeks en objectief medisch vast te stellen gevolg van onder meer ziekte of gebrek slechts in staat is met arbeid ten hoogste 65% te verdienen van het maatmaninkomen per uur, maar niet volledig en duurzaam arbeidsongeschikt is. Op grond van artikel 6, eerste lid, van de Wet WIA wordt de beoordeling van de arbeidsongeschiktheid gebaseerd op een verzekeringsgeneeskundig en een arbeidskundig onderzoek.

4.2. In geschil is of het Uwv de mate van arbeidsongeschiktheid met ingang van 5 april 2017 (datum in geding) terecht heeft vastgesteld op minder dan 35% en terecht heeft geweigerd om aan appelland een WIA-uitkering toe te kennen.

4.3. Wat appelland in hoger beroep heeft aangevoerd is – in essentie – een herhaling van wat hij in beroep naar voren heeft gebracht. Het oordeel van de rechtbank en de daaraan ten grondslag

gelegde overwegingen worden geheel onderschreven. Daaraan wordt het volgende toegevoegd.

4.4. De beroepsgrond van appelland dat het onderzoek van de verzekeringsartsen niet voldoende zorgvuldig is omdat zij appelland in 2020 niet op een spreekuur hebben gezien, slaagt niet. De primaire verzekeringsarts heeft appelland gesproken op een telefonisch spreekuur, de verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft appelland gesproken op een telefonische hoorzitting. In zijn uitspraak van 18 januari 2023, ECLI:NL:CRVB:2023:99 heeft de Raad geoordeeld dat de beoordeling van de vraag welke onderzoeksactiviteiten moeten worden verricht (onder meer) afhankelijk is van de medische situatie van betrokkene, de gronden in bezwaar en de vraag of in de primaire fase sprake is van een gebrek dat moet worden hersteld. Ook heeft de Raad in die uitspraak overwogen dat een spreekuur meestal in fysieke vorm zal plaatsvinden, maar dat ook een spreekuur dat telefonisch of met behulp van een beeldverbinding is verricht een spreekuurcontact kan zijn. Ook bij een dergelijk spreekuur geldt onverkort dat sprake moet zijn van een zorgvuldig onderzoek, en dat de verzekeringsarts bezwaar en beroep zal moeten kunnen motiveren waarom in bezwaar van een fysiek lichamenlijk en/of psychisch onderzoek is afgezien. Appelland heeft eerst in hoger beroep aangevoerd dat ten onrechte is afgezien van een fysiek spreekuur. De verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft in zijn rapport van 31 januari 2023 inzichtelijk gemotiveerd waarom is afgezien van een fysiek spreekuur. Het ging om een beoordeling van een datum in geding in het verleden waarbij nadien een toename is opgetreden van de psychische en fysieke klachten. Gelet op de verzekeringsgeneeskundige beoordeling in 2016 en het rapport van Ergatis waarin verzekeringsarts R. Ouwens, op basis van eigen onderzoek op 31 december 2019, heeft geconcludeerd dat de in 2016 beschreven problematiek ook in 2017 speelde, was voldoende informatie aanwezig. Evenals de rechtbank is de Raad van oordeel dat de verzekeringsartsen de fysieke en psychische klachten van appelland per 5 april 2017 kenbaar bij de beoordeling hebben betrokken. Appelland heeft niet geconcretiseerd welke informatie gemist is. Voor de beoordeling van de beperkingen op de datum in geding, 5 april 2017, was er uit zorgvuldigheidsoverwegingen geen noodzaak tot het oproepen van appelland voor een fysiek spreekuur in 2020.

4.5. Ook de beroepsgrond van appellant dat het Uwv onvoldoende beperkingen heeft gesteld slaag niet. Appellant heeft er op gewezen dat hij al zeer lang bekend is met zijn klachten en dat hij gemotiveerd heeft aangegeven dat zijn psychische klachten al eerder dan in 2018 sterk zijn verslechterd. Ter onderbouwing van zijn standpunt heeft appellant in hoger beroep een behandelplan van een psycholoog van 18 mei 2021 en informatie van een psychiater van 15 oktober 2020 ingediend. Het Uwv heeft in reactie hierop terecht gesteld dat de inhoud van deze informatie, voor zover betrekking hebbend op de datum in geding, niet nieuw is en dat met de psychische problematiek en de fysieke klachten rekening is gehouden bij de beoordeling. De stukken die appellant in hoger beroep heeft ingediend bieden geen aanknopingspunten voor twijfel aan de vastgestelde beperkingen per 5 april 2017. Het verzoek om een deskundige te benoemen zal daarom worden afgewezen.

4.6. Uit 4.3 tot en met 4.5 volgt dat het hoger beroep niet slaagt. De aangevallen uitspraak zal worden bevestigd.

5. Voor een veroordeling in de proceskosten bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Centrale Raad van Beroep bevestigt de aangevallen uitspraak.

NOOT

De laattijdige WIA-aanvraag na een gewonnen ZW-procedure: het nadeel blijft voor de verzekerde

1. De hier opgenomen uitspraak laat een situatie zien, die zich met enige regelmaat voordoet. Appellants ZW-uitkering is ingetrokken en na bijna vier jaar procederen blijkt dat onterecht te zijn en wordt de ZW-uitkering alsnog voortgezet. So far, so good.

2. Maar intussen zijn we (in dit geval) bijna drie jaar voorbij het einde van de maximale uitkeringsduur van de ZW en moet er alsnog ook een eindewachttijd-beoordeling voor de WIA plaatsvinden. Die beoordeling doet het UWV echter niet uit eigen beweging (ambtshalve). Daarvoor moet appellant eerst een aanvraag doen voor toekenning van een WIA-uitkering. Als gevolg

van de procedure over de ZW-uitkering is dat geen reguliere aanvraag, maar een laattijdige.

3. Bij een laattijdige aanvraag is het vaste rechtspraak "dat de bewijslast (...) bij de aanvrager ligt, omdat het medisch beeld met het verstrijken van de tijd steeds moeilijker is vast te stellen" (zie CRvB 2 september 2021, ECLI:NL:CRVB:2021:2264, r.o. 4.2, en CRvB 24 december 2010, ECLI:NL:CRVB:2010:BO9240, r.o. 4.4).

4. Dat appellant zijn WIA-aanvraag niet eerder heeft kunnen doen, is echter het gevolg van de – later onjuist gebleken – intrekking van zijn ziekingeld. Dat daardoor het medische beeld per einde wachttijd moeilijker is vast te stellen dan als de beoordeling direct aan het einde van de wachttijd zou zijn geschied, kan dan ook niet aan appellant worden toegerekend, maar behoort voor risico en rekening van het UWV te komen; zie CRvB 19 juli 2021, ECLI:NL:CRVB:2021:1757, m.nt. E. van den Bogaard onder «USZ» 2021/345, waarin de CRvB overwoog dat "(e)ventueel bestaande onduidelijkheid over de precieze gezondheidssituatie van appellant op de datum in geding (...) daarbij *niet tot zijn nadeel* (mag) strekken (cursivering EvdB)".

5. De retrospectieve beoordeling van de situatie per einde wachttijd wordt in dit geval nog verder bemoeilijkt doordat nadien de medische situatie is gewijzigd, waardoor de bevindingen tijdens een alsnog te verrichten spreekuuronderzoek niet meer zo gemakkelijk kunnen worden gerelateerd aan de situatie per einde wachttijd. Iets dat wel had gekund als dat onderzoek zou zijn verricht kort voor of kort na die datum. Zoals ik heb uitgelegd in punt 14-16 van mijn noot onder de uitspraak van de CRvB van 23 juni 2021, ECLI:NL:CRVB:2021:1491, «USZ» 2021/345 (*De niet-verzekeringsarts revisited again, again*), meen ik dat in deze situatie het meeste recht wordt gedaan aan de verzekerde als per einde wachttijd alsnog een WIA-uitkering wordt toegekend en het recht op uitkering voor de toekomst wordt vastgesteld op basis van een actuele beoordeling van de mate van arbeidsongeschiktheid.

6. Dat is echter niet de route die de CRvB kiest. De CRvB accepteert dat het UWV volstaat met een telefonische beoordeling in primo en een telefonische hoorzitting in bezwaar. Daarbij lijkt doorslaggevend te zijn dat de te beoordelen datum in het verleden ligt en na die datum de klachten zijn toegenomen, waardoor een fysiek

spreekuur geen op de datum in geding betrekking hebbende bevindingen kon opleveren. Aan het feit dat dit het gevolg is van de onterechte intrekking van appellants ziekengeld en dus aan het UWV dient te worden toegerekend, en aan het feit dat een rond einde wachttijd verricht spreekuuronderzoek dergelijke bevindingen wel zou hebben opgeleverd, gaat de CRvB voorbij. Daarmee worden de gevolgen van het tijdsverloop niet voor risico van het UWV gebracht, maar voor risico van appellant.

7. Mijn probleem daarmee is dat het een voorbeeld is van het *meten met twee maten*. Als het tijdsverloop het gevolg is van het pas later indienen van een aanvraag, dan is het tijdsverloop voor risico van de laattijdige aanvrager en wordt de minste onduidelijkheid in de aangeleverde medische onderbouwing aan hem tegengeworpen. Maar als het tijdsverloop het gevolg is van een fout van het UWV, dan is het opeens de normaalste zaak van de wereld dat verzekeringsartsen retrospectieve beoordelingen verrichten en moet de betrokkene maar aangeven (en met medische stukken onderbouwen) welke informatie er is gemist.

8. Aan de andere kant is er ook een lichtpuntje. Dat het UWV mocht volstaan met een telefonisch onderzoek, was (mede) een gevolg van de latere toename van de klachten. Maar nu appellant alsnog het einde van de wachttijd heeft volbracht, kan die toename ook leiden tot toepassing van Amber: als die toegenomen klachten leiden tot toename van de beperkingen en voortkomen uit dezelfde ziekteoorzaak, dan kan alsnog een WIA-uitkering worden toegekend.

E. van den Bogaard

Ed van den Bogaard is advocaat bij Westhoff Advocaten te Amsterdam, voorzitter van de Adviescommissie bestuursrecht van de Nederlandse Orde van Advocaten en bestuurslid van de Specialisatievereniging Sociaal Zekerheidsrechtadvocaten SSZ

Bijstand

124

Een bijschrijving op een datum vóór de toekenning van de bijstand kan meegenomen worden in de beoordeling van het recht op bijstand

Centrale Raad van Beroep
28 maart 2023, nr. 20/4499 PW,
ECLI:NL:CRVB:2023:568
(Hillen)

Toekenning bijstand. Verrekening. Bijschrijvingen voor toekenningsdatum. Inkomsten. Lening.

[Pw art. 17, 31, 32, 45, 58 lid 4]

Samenvatting: Het college en appellanten zijn het er niet over eens of de ontvangen bijschrijvingen van de broer van appellante van 3 oktober 2019 van € 1.400,= en van 13 november 2019 van € 1.300,= op de bankrekening van appellanten als inkomsten moeten worden aangemerkt en op de bijstand in mindering moeten worden gebracht. De bijschrijving op 3 oktober 2019 is gedaan voor de datum waarop bijstand is toegekend aan appellanten. Voor de beoordeling van het recht op bijstand dient gekeken te worden naar de hele maand, ook indien de bijstand niet met ingang van de eerste van de maand wordt toegekend. Op grond van art. 45 lid 1 Pw wordt algemene bijstand per kalendermaand vastgesteld en betaald. Daarnaast blijkt uit het bestreden besluit dat het college de bijschrijving van 3 oktober 2019 van € 1.400,= alleen in verhouding tot de periode van 17 tot en met 30 oktober 2019 in mindering heeft gebracht op de bijstand. Dat betekent dat het college niet het hele bedrag in mindering heeft gebracht, maar slechts dat deel dat kan worden toegerekend aan de periode waarover appellanten recht hebben op bijstand.

Uitspraak op het hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank Rotterdam van 2 december 2020, 20/3561 (aangevallen uitspraak), tussen: